

Tortosa

Efemèride. L'Escola Verge de la Cinta va professionalitzar un sector que ha arrelat al territori

Sara Romaguera i Anna Roig, en una aula del campus Terres de l'Ebre de l'URV. FOTO: J. REVILLAS

Escola d'Infermeria: quatre dècades de cura

Reportatge

MARINA PALLÀS CATURLA
TORTOSA

Quan l'Escola Universitària d'Infermeria Verge de la Cinta va obrir l'any 1983 a Tortosa, ningú no podia imaginar fins a quin punt el projecte transformaria la professió i el territori. Les primeres alumnes van entrar a les aules improvisades del saló d'actes de l'Hospital sense saber que esdevindrien pioneres.

Entre elles hi havia Anna Roig, tortosina, que sempre havia tingut clar que volia ser infermera i Sara Romaguera, que va ser directora des de l'any 1985 al 1996 i que va participar activament en la seua expansió universitària.

Totes dues volien ser infermeres ja de petites. Quan el 1983 es va anunciar l'obertura de l'escola a Tortosa, Roig, ja formada en auxiliar d'infermeria, es va presentar a l'examen d'accés i el va

aprovar. Formaria part de la primera promoció, del 1983 al 1986.

Per a ella, la infermeria és una disciplina universitària completa, exigent i en constant evolució, que requereix formació perma-

Avui els estudis d'infermeria a Tortosa atrauen estudiants de tot arreu

nent i una responsabilitat enorme davant de persones sovint fràgils, els pacients, «que depenen de tu».

La trajectòria de Sara Romaguera comença lluny de Tortosa. Formada a València, treballava en un moment de gran demanda d'infermeres. Però li faltava una cosa: una plaça fixa

al sistema públic. Quan una companya li va parlar de l'hospital de Tortosa, acabat d'obrir, va decidir demanar destinació.

«Quan vaig arribar a l'hospital vaig pensar: això és un parador nacional», explica. Venia de centres antics i l'entorn del Verge de la Cinta —el riu, la llum, la ciutat— la va captivar. «Jo em quedo aquí un any», es va dir. I ja en porta prop de cinquanta, ja que aquí també va conèixer el seu futur marit i s'hi va quedar.

Els inicis, però, no van ser fàcils. Tot i això, l'hospital era un espai vibrant, ple de professionals joves vinguts de tot arreu, especialment de la Comunitat Valenciana, i ella hi va trobar el seu lloc, primer a quírdan i després a maternitat.

Quan Roig va començar els estudis, l'escola no tenia espais propis. La secretaria ocupava l'antiga capelleta de l'hospital i les

classes es feien al saló d'actes. A la segona promoció, es van llogar dues aules de l'Hotel Berenguer IV. «No tenien ni ventilació. Quan tancaven la llum, quedàvem a les fosques», recorda.

La diplomatura durava tres anys i seguia el model de fer pràctiques cada matí i teoria a les tardes. «Això era fantàstic», recorda Roig. La primera promoció va tenir l'oportunitat de passar per molts serveis del Verge de la Cinta perquè no havien de compartir espais amb ningú més. La do-

Els estudis van començar a la sala d'actes de l'hospital i en un hotel

cència, però, era molt teòrica i majoritàriament impartida per metges. «Teníem un nivell brutal», diu Anna, que estudiava sovint amb els llibres del seu germà, estudiant de medicina.

Després, quan Romaguera va assumir la direcció, l'escola vivia una etapa crítica. Faltaven espais, faltava professorat propi i, sobretot, faltaven alumnes. «Si la matrícula no era un mínim, no podíem tindre escola», explica. I el territori no donava per a més.

Així que Romaguera i el seu equip van haver de reorganitzar-ho tot: espais, plantilla, estructura docent i relació amb la universitat. Va viure la transició del model antic al nou reglament que reconeixia que la direcció havia de recaure en una infermera i es va impulsar la professionalització del sector. «Jo no parava mai d'estudiar», diu. Va fer màsters, cursos i una formació contínua.

Totes dues coincideixen que la infermeria actual no té res a veure amb la d'aquells anys. Han canviat les eines, els protocols i la manera d'entendre el pacient. Totes dues han vist néixer, créixer i consolidar-se una professió que avui és clau al territori. I totes dues reivindiquen el mateix: la infermeria és ciència, és humanisme i és responsabilitat. «Som les que estem més a prop del pacient», afirmen. «Som la figura que vetlla per ell».

Romaguera va passar més de 35 anys vinculada a l'escola i al campus universitari, on també va ser subdirectora durant 15 anys. Roig va especialitzar-se en ferides complexes, té consulta pròpia i és referent en el sector.

Quaranta anys després, aquell primer grup d'estudiants que feia classe en espais precaris ha deixat un llegat profund gràcies també a un equip director «molt motivat i amb molta creativitat», que va començar des de zero. «Hem defensat moltíssim el nostre territori i hem sigut pioneres en moltes coses», clouen.